

BUGADA AL POU. Desembre 2022

Va de retro

Poso la primer pedra del repàs mensual amb una història de pel·lícula. Els veïns dels habitatges de la Sagrada Família, una promoció d'obra social de l'extingida Caixa de Manresa als anys cinquanta, van quedar astorats els dies 19 i 20 de novembre en veure aparèixer un pal amb una bandera espanyola hissada en un dels portals, com podeu apreciar a la instantània. Tot tenia una explicació. La ciutat, darrerament, és l'escenari recurrent del rodatge de múltiples pel·lícules i sèries, sobretot, quan cal ambientar-les en el passat. En aquest cas, la zona es va transformar en les immediacions d'una caserna de la Guàrdia Civil. S'hi filmaven seqüències de la sèrie de terror en clau còmica *El otro lado*, que produeix Movistar i té el cardoní Berto Romero com a protagonista. L'equip de rodatge va perimetrar tot l'espai per a la gravació i, això sí, prèviament, va avisar la residència d'avis situada al carrer Vallès, per evitar ensurts i l'aparició d'espontanis. No em vull ni imaginar què hagués passat si un ancià amb algun problema de demència s'imaginés que, realment, havia tornat a altres temps viscuts. Al final de la feina, Berto Romero va tenir l'amabilitat de visitar la residència i, fins i tot, es va deixar retratar amb els avis i el personal, tal com recullen les instantànies que ens han fet arribar des del centre.

La nostra policia és famosa

Continuant amb un altre cos policial, no pas la Benemèrita, a principis de novembre, les xarxes es van fer ressò que un candidat republicà al Senat per Arizona, als Estats Units, portava l'emblema de la Policia Local de Manresa al cotxe. Es tracta de Blake Masters que, com s'aprecia a la imatge, té decorat el sostre del seu vehicle amb una sèrie d'escuts de policies de diferents punts del món. I, al seient, un fusell d'assalt per si les mosques. Com a bon polític d'ordre, qualsevol precaució és poca. L'anècdota de la fotografia amb la connexió manresana es mereix la ressenya. Ara, val més que aquest *ranger* imparteixi doctrina i justícia a casa seva, que aquí ja tenim prou problemes.

Horari de bojos

D'horaris n'hi ha molts i alguns, de tan estesos i amb tanta tradició, ja els tenim assimilats. Hi ha l'horari d'oficina, l'horari de botiga, el dels centres comercials, el dels bancs i les caixes... i també el de les fàbriques que treballen de forma continuada en tres torns, matí, tarda i nit. Però d'horari

com el de l'establiment ubicat al número 31 del carrer Bisbe Torras i Bages -que publiquem gràcies a la col·laboració d'una subscriptora- no n'havia vist mai cap. Si teniu intenció de visitar aquesta papereria que també ven material d'oficina, sens dubte, el primer que heu de fer és apuntar-vos l'horari perquè fa de mal memoritzar. En segon terme, cal que poseu en marxa el cronòmetre, perquè, a la tarda, sobretot a la tarda, si t'encantes, ja fas tard. Ensopegar el negoci obert és tot un repte. Atenció a l'horari: de dos quarts de deu a tres quarts de dotze, i de tres quarts de quatre a dos quarts de cinc. O sigui, t'atenen durant dues hores i quart, al matí, i durant tres quarts d'hora (!) a la tarda! Intueixo que els dissabtes deu estar tancat, tot i que el rètol no ho especifica. Això sí, es remarca que és un horari provisional, però no diu fins quan dura, la provisionalitat. Qui no voldria treballar en un lloc així? I pensar que encara hi ha qui critica els funcionaris...

Catanyol

Ara que la Generalitat diu que fomentarà l'ús de la llengua catalana i facilitarà les coses a aquells que tinguin dificultats per utilitzar-la en tots els àmbits, potser és moment de ressaltar que, en

alguns casos, la immersió no ha acabat de funcionar o, més aviat, contràriament al que es diu, algunes persones no parlen i escriuen correctament ni el català, ni el castellà. L'exemple el podeu trobar al polígon de Bufalvent, on un lector va immortalitzar aquest cartell d'una "nave en venda". Una insòlita combinació lingüística. L'altra opció, potser més habitual, seria la *nau en venta*. En fi, ni l'una ni l'altra.

Tanga al cove

Dijous 1 de desembre. A la Sala Petita del Kursaal, l'actor Jordi Vidal, caracteritzat de Guillermina Motta, presenta *Guillermota*. Més d'una hora i mitja de cançons en un espectacle teatralitzat que arrenca riallades constants del públic. En un dels moments més hilarants, baixa a la platea i reparteix deu peces de roba íntima entre diversos espectadors. En concret, nou calçotets i un tanga de dona. Més tard, convida els posseïdors a pujar a l'escenari per llançar-los damunt seu com qui llança arròs a uns nuvis. Fet el gag, del que es tractava era de recuperar les peces per a la propera representació, que no estan els temps per fer gaires dispendis. En acabat, l'artista recull les peces una per una de terra i... s'adona que només n'hi ha nou. Falta, justament, el tanga. Podria semblar que aquell imprevist formava part del guió, però no era així, algú se l'havia quedat. Segur que va ser pel malentès de demanar que els qui tenien els calçotets els tornessin, i no anomenés el tanga, però el cas és que la senyora a qui li havia entregat ja se l'havia posat a la bossa. Fent una excepció, i veient el goig que li havia fet aquella peça tan minúscula, li va dir que se la podia quedar. L'afortunada va ser una habitual de molts

espectacles del Kursaal. Una dona tan simpàtica, tan moderna i tan activa com ho és la... (per discreció no us en diré el nom), que aquell vespre va quedar ben retratada. Va deixar a tothom amb la intriga de saber si el volia com un record o per lluir-lo en la intimitat.

